

2016. július 3. – Évközi 14. vasárnap

Az apostolok kiválasztása után Jézus kiválasztott más hetvenkét tanítványt, és elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahová menni szándékozott. Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába. Menjetek! Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ne vigyetek magatokkal se erszényt, se tarisznyát, se sarut. Az úton senkit se köszöntsetek. Ha betértek egy házba, először is ezt mondjátok: Békesség e háznak! Ha békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességetek, ha nem, visszazáll rátok. Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek és igyátok, amijük van. Mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra. Ha egy városba érkeztek, és szívesen látnak titeket, egyétek, amit elétek adnak. Gyógyítsátok meg ott a betegeket, és hirdessétek: Elérkezett hozzátok az Isten országa!

De ha betértek valamelyik városba, és nem látnak titeket szívesen, menjetek ki az utcára, és mondjátok: Még a port is lerázzuk, ami városotokban a lábunkra tapadt, de tudjátok meg: Elérkezett hozzátok az Isten országa. Bizony mondom nektek: Szodomának könnyebb sorsa lesz azon a napon, mint ennek a városnak.”

A hetvenkét tanítvány nagy örömmel tért vissza. „Uram – mondták –, a te nevedre még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek nekünk.” Ő így válaszolt: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből. Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek: Semmi sem fog ártani nektek. Mindazonáltal ne annak örüljétek, hogy a gonosz lelkek engedelmeskedtek nektek. Inkább annak örüljétek, hogy nevetek föl van írva a mennyben.”

Lk 10,1-12. 17-20

Kedves Testvérek!

Tudjuk, hogy a tölgyfák alatt soha nem nőnek tölgycsemeték. A tölgyön lévő rovarok egyszerűen rárajzanak az alatta lévő csemetére és eleméztik. Ezért nem tehetnek mást, misszióban kell élniük. Terjeszkedniük kell egyre tovább. Hogy jön ez ide? (Jézus kiválaszt tizenkettőt, hetvenkettőt, mindannyiunkat kiválaszt, és küld bennünket, mint bárányokat a farkasok közé.) Lévi törzse a papi feladatokat, funkciókat látta el. Olyanok voltak, mint az alma, ami nem esik messze fájától, hiszen minden Lévi törzséből születő férfi egyben papi szolgálatra is hivatott. Ők csak egy néphez küldettek. Legnagyobb hibájuk – amit Jézus élénk tár –, hogy nem veszik észre a rászorulót, ha pedig mégis, akkor meg átlépnek rajta. Az irgalmas samaritanusnak a példájában egy papról és egy levitáról van szó.

Jézus az általa kiválasztottakat a rászorulókhöz, betegekhez küldi, hogy gyógyítsák őket testileg, lelkileg, gondolkodásukban. A hivatásunk ilyen értelemben missziós küldetés. Nem az a feladatunk, hogy belterjesen, csak a saját kis közösségünket, családjunkat, szeretteinket figyeljük, hanem mindenkihez forduljunk oda. Ki kell, hogy tudjunk lépni a megszokottból.

Az evangélium lényege éppen a kilépés és a befogadás. Az egyiknek ki kell lépnie, a másiknak be kell fogadnia. Ez az örömhír. Amikor az ember ki tud jutni saját magából, és oda tudja ajándékozni önmagát a másiknak, aki pedig be tudja őt fogadni, akkor végbemegy az a csoda, amit a zsidók a házassággal kapcsolatban már régóta ismertek. „Ezért az ember elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és a kettő egy ember lesz.” Ha nem tudunk a másikkal egy lenni, akkor nem lesz öröm az életünkben.

Ezért oktalanság, amikor úgy terveznek családi házakat, hogy majd az unokák is ott lakjanak. Értelmetlen a másikat odakötni magunkhoz. A jó családból kilát a gyermek. Az ilyen családban élő gyermek tudja, hogy amikor eljön az idő, és elkívánczik, akkor nem az otthonát akarja elhagyni, hanem új életet szeretne kezdeni. Nagy gond, ha a fiatalok félnek

elhagyni a szülői biztonságot. Miként az is, ha nem akarnak megnyílni, hogy az életük befogadó legyen. Ami megmozgatja, átjárja, az félelemmel tölti el őket.

Jézus úgy küld minket, mint bárányokat a farkasok közé. De hatalommal együtt. Ehhez persze eligazítást is adnak a szentleckében Pál apostol szavai: „Általa keresztre szegezték nekem a világot, és engemet is a világnak.” Majd pedig így folytatja: „Ezután senki ne okozzon kellemetlenséget nekem, mert Jézus jegyeit viselem testemen.” Pál apostol szerint Krisztus a keresztről uralkodik. Uralma a kereszten való győzelemből fakad. Tehát a kereszttel kell elpecsételni, eljegyezni, elbélyegezni (stigma) magunkat. (A stigma szó jelentése: a rabszolgába beleégették urának jegyét.) Ez a Krisztussal való elpecsételtség kell, hogy megjelenjen bennünk, a lelkünkben, a szívünkben és még a testünkön is. Így már el lehet indulni a farkasok közé, mert Jézus ígérete szerint semmi nem árthat nekünk. Mindenen győzedelmeskedni tudunk. A győzelem abban rejlik, hogy – mint Jézus a kereszten – mi is lemezítelenedünk, nincs más, csak önmagunk. A kereszt „akarata”, hogy önmagunkat adjuk. Ne legyen más erőnk, bizodalmunk, csak Krisztus, aki arra készítet minket, hogy lépjünk oda a rászorultakhoz. Férfjhez, feleséghez, ellenséghez, bárkihez.

Ez hihetetlen figyelmet követel tőlünk, ami közel hoz minket egymáshoz. Akire nem figyelünk, az távol van tőlünk. Amikor a másikhöz fordulunk, azonnal elkezdjük ledolgozni a minket elválasztó távolságot. A kereszt titka elszakíthatatlan ettől. Jézus a keresztről is felénk fordítja tekintetét. „Bocsáss meg nekik ...” – a Bárány hangosan kiáltott a farkasok között. A Bárány kiáltása az ő figyelméből, szeretetéből fakad.

Amikor Jézus kezd lecsupaszítani, önmagunkra vetkőztetni minket, akkor ruház föl hatalommal. Jézus örömhíre erősebb, mint a halál. Így már szembe tudunk nézni a halállal. Amen.